

stensen) sagde om Alberti-Affæren, har han for en meget væsentlig Del Ret i. Vi fra vor Side havde krævet, at det ved Rigsretten skulde undersøges, om to af denne Forbryders Kolleger som Ministre havde noget Medansvar for hans Forbrydelsers Omfang — for, at de kunde stige til et saa uhyre Omfang, som de naaede. Der er faldet Dom i den Sag, og denne Dom har vist, at det ikke var uden Grund, vi krævede Sagen rejst. Nu er Dommen falden og den retslige Afgørelse truffen, og jeg skal gerne føje det ærede Medlem i ikke at omtale denne Sag, naar der ikke gives mig nogen Anledning dertil. Jeg vilde i Dag end ikke have nævnt den. Jeg omtaler den kun paa den Foranledning, som det ærede Medlem selv gav.

I den fredelige Tale, det ærede Medlem holdt, og hvis fredsommelige Tone jeg i høj Grad paaskønner, kunde man jo for øvrigt ikke blive klar over, hvem det ærede Medlem egentlig mente det bedst, enten sine gamle Modstandere, de Moderate, som nu have dannet Ministerium, eller sine gamle allierede Socialdemokraterne og sine gamle mangeaarige Partifæller, som staa i det radikale Venstre. Men den politiske Udvikling i Samlingens Løb vil formodentlig vise det, og det kunne vi ganske rolig afvente. Vi kunne ganske rolig afvente det, fordi det Ministerium, som sidder, sidder med parlamentarisk Berettigelse. Dette er afgørende for den Stilling, Partierne maa indtage overfor det, og dette erkendes fra det radikale Venstres Side. Vi ville gennem vor Politik arbejde for at skaffe Venstres Anskuelse Flertal i Befolkningen, men i den øjeblikkelige politiske Situation ville vi behandle ethvert af dette Ministerium forelagt Forslag udelukkende efter saglige Hensyn. Vor Stilling overfor det nuværende Ministerium behøver altsaa ikke absolut at blive en Kampstilling. Fred eller Kamp med os, det vil bero paa, hvorledes Ministeriets Politik udfolder sig, og derom ved ingen noget, formodentlig ikke en Gang Ministeriet selv. Der er derfor al Grund til at forholde sig afventende.

Som Ministeriet Berntsen er sammensat, er det efter min Mening et endogsaa meget tro Udtryk for de Kræfter, som samvirkede ved Valget den 20. Maj. Det er et overvejende moderat Ministerium med let Tilsætning fra Reformpartiet og Højre, to fra hver Side. Det er ikke meget til disse to Partier, men dog vistnok, hvad der tilkommer dem.

Af det en Gang saa mægtige Reform-

parti er der nemlig vistnok ikke meget tilbage i Vælgerbefolkningen. Naar det moderate Parti, som aabenbart har en stærk Genrejsning gennem det nuværende Ministerium, tager, hvad der tilkommer det fra den ene Side, og vi radikale Venstremænd fra den anden Side tage, hvad der tilkommer os, tror jeg, det bliver en meget smal Stribe, der bliver tilbage til det forhenværende Reformparti i Vælgerbefolkningen. Det er ganske øjensynligt, at det moderate Parti, som en Gang var ved at blive opslugt af Reformpartiet, nu har en stærk Opblomstringsperiode og gaar erobrende frem overfor Reformpartiet, og det er ogsaa klart, at det samtidig har bedre Vilkaar i Samarbejdet med Højre, end noget andet Parti tidligere har haft.

Nu vil man maaske overfor mig indvende, at disse Betragtninger ere ganske ligegyldige, for der er ikke mere noget, der hedder Reformpartiet, og der er ikke mere noget, der hedder de Moderate; det er altsammen slaaet sammen i det Berntsen'ske Venstre; der græsse Lam og Løve ved hinandens Side, gamle Fjender ere gode Venner, og alle ere de lige fortræffelige og fuldkommen enige. Det kan man sige, og det er muligt, at det er sandt, men det maa dog vist ogsaa være tilladt at tvivle. Der er et og andet, om ikke af det, der er sagt her i Dag, saa dog af, hvad der er fremkommet andetsteds, der tyder paa, at det let kan gaa efter det gamle Ord, at to store rummes vanskeligt udi den samme Sæk. Et og andet kan tyde paa, at der er en stor for meget indenfor det Berntsen'ske Venstre, at der er en, der mener om sig selv, at han er for god til at være det med rødt Filt overtrukne Podium, som den højt-ærede Konsejlspræsident stiger op paa, naar han skal hæve sig med sit Hoved op over hele Folket. Der er et og andet, der tyder paa, at der er vulkanske Kræfter indenfor det Berntsen'ske Venstre. Om de komme til Udbrud eller ej, kan man i dette Øjeblik ikke med Bestemthed sige, men at der er en saadan Tilbøjelighed indenfor det Parti, som der er i Vulkaner, til at smide ud, er dog ganske uimodsigteligt konstateret. Jeg antager, at man i dette Øjeblik ikke indenfor det Berntsen'ske Venstre ved, hvor stærke de vulkanske Kræfter ere, og om det kan lykkes at beherske dem, og vi andre, som staa udenfor og mangle ethvert Middel til at bedømme, hvorledes de forskellige Faktoreres Styrke fordeler sig, maa forholde os gan-